

TRUYỆN TRANH

ĐẶC KỶ BAY MÙU HẠI TỬ CAN

TẬP 8

KIM KHÁNH

ĐẠC BẰNG ĐẠO

MẠC ĐẠO ĐẠO

thuongmaitr

TẬP 8

ĐẮC KỶ BÀY MƯU HẠI TỬ CÀN

KIM KHÁNH

vẽ

SƠN LÂM

soạn lời

(theo truyện "Phong Thần Diễn Nghĩa" của Trung Hoa)

NHÀ XUẤT BẢN LONG AN

1991

thuongmaith

Đắc Kỷ thấy vua Trụ muốn gặp thần tiên thì lo lắng không sao ngủ được. Nhâm lúc canh ba, Đắc Kỷ liền xuất hình hồ ly, nổi trận gió bay về mả Huỳnh Đế gặp lũ yêu và nói: "Nay Thiên tử lập xong Lộc Đài, muốn được tận mắt trông thấy tiên nữ giáng lâm, chị nghĩ một kế, muốn đưa các chị em và con cháu mình đến đây, giả làm tiên để gạt Trụ Vương". Trĩ Kê nói: "Tính ra động ta hiện nay có thể biến hóa độ ba mươi chín người". Hồ Ly Tinh nói: "Như thế thì tốt lắm. Cứ con trai thì biến làm tiên ông, con gái thì biến thành tiên nữ, trẻ nhỏ biến thành đồng tử, đúng đêm rằm đến Lộc Đài dự yến, thưởng thức món ngon vật lạ".

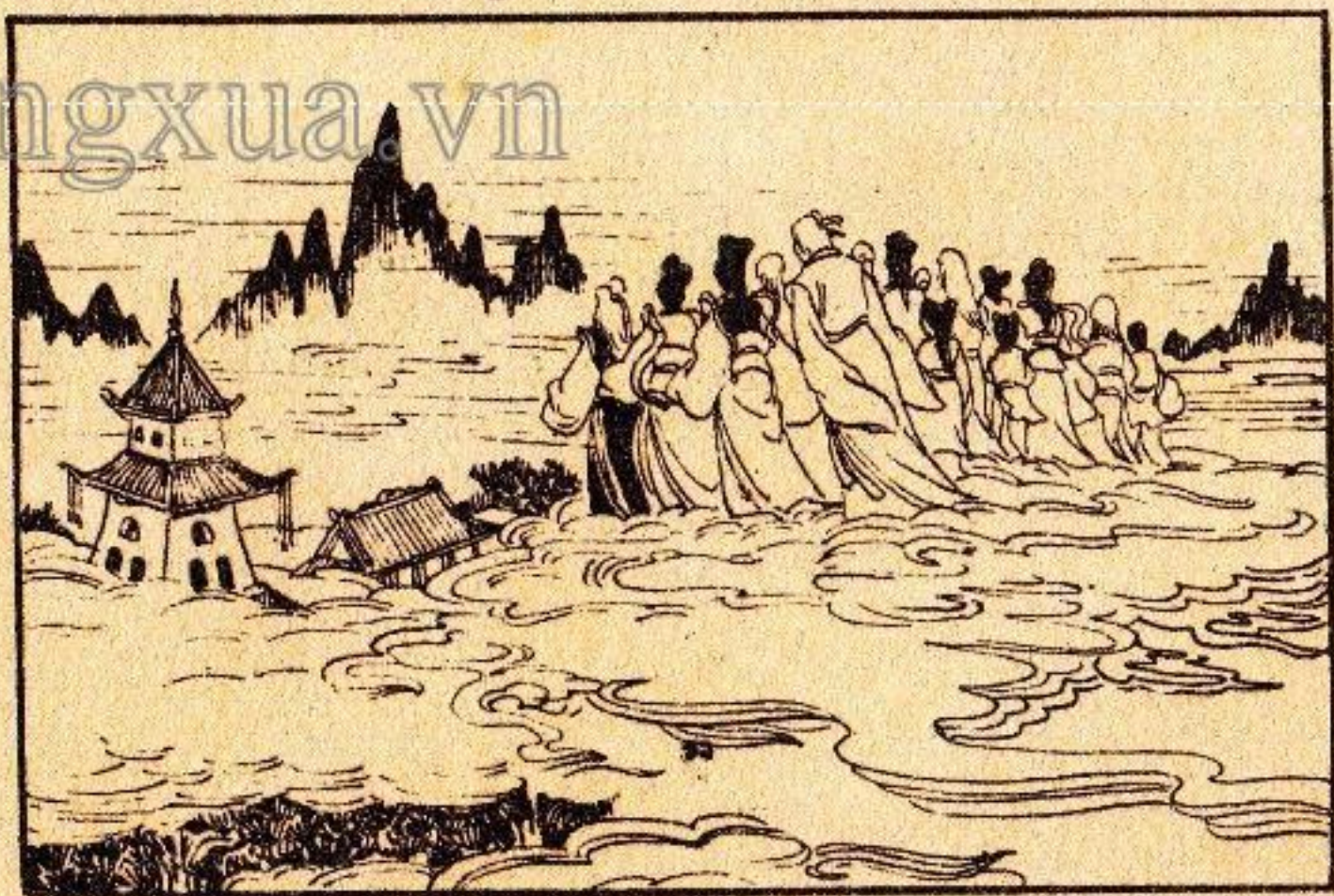
Đắc Kỳ bay về gặp Trụ Vương nói: “Xin bệ hạ truyền chỉ dọn đại yến nơi Lộc Đài gồm ba mươi chín cỗ, đợi đêm thanh trăng tỏ, thần tiên hiện xuống, bệ hạ mà thấy được thì sống lâu, lại thêm sức khỏe”. Đắc Kỳ lại nói: “Phải chọn một vị quan lớn trong triều, tửu lượng cho cứng mới được”.

Trụ Vương phán: “Chỉ có Thừa tướng là mạnh rượu hơn cả”. Vua liền truyền Tỉ Can đến hầu lập tức, và nói: “Đêm rằm, lúc trăng mọc, có thần tiên đến Lộc Đài dự yến, phiên hoàng thúc lo việc đãi rượu thay trẫm”.

Mặt trăng vừa ló dạng, tỏa ánh vàng khắp nơi, trên Lộc Đài đèn đuốc rực rỡ, yến tiệc sẵn sàng đủ cả các món cao lương mỹ vị. Bỗng có một trận gió thổi tới vù vù làm cho ánh đèn xao động.

Mấy con Hồ Ly ở mã Huỳnh Đế nhờ hơi nhật nguyệt, tụ khí càn khôn, những con nào từ một trăm năm sắp lên đều hiện dạng hình người, lớp hóa tiên nữ, lớp hóa tiên ông, đồng giá vũ dăng vân đến lộc đài dự yến.

Đắc kỹ vợi truyền: “Quan bồi yến dẫu? Mau lên dài dài rượu” Ti Can lật đật bước lên lầu, thấy người nào cũng có vẻ tiên phong đạo cốt, lấy làm lạ, vợi bước đến lạy mừng.

Ti Can tuân lệnh rót rượu đi mời giáp vòng, lại dùng chén lớn, nên nhiều con Hồ Ly uống say không còn giữ mình được, yêu khí phát lộ, đuôi chồn lòi ra. Anh trăng sáng tỏ, Ti Can trông thấy rất rõ ràng, lòng hần học.

Bấy giờ, Đắc Kỳ muốn dâng thêm một tuần rượu nữa, nhưng sợ bạn bè và con cháu mình quá say hiện nguyên hình thì khốn, nên vội truyền lệnh: "Thôi, quan bồi yến xuống dài, để cho các tiên về động". Ti Can vâng lệnh, che mặt xuống khỏi lâu, vừa tức, vừa giận.

Được vài dặm, gặp Hoàng Phi Hồ dẫn quân đi tuần, Ti Can xuống ngựa, giậm chân nói: "Nước nhà ly loạn, nên yêu quái lộng hành. Hồi hôm tôi vâng lệnh Hoàng thượng đến hầu tiệc thân tiên, bữa tiệc ước chừng bốn mươi người, ăn mặc đủ năm sắc áo. Nhưng tôi xem lại quả là giống chồn hôi".

Hoàng Phi Hồ kinh ngạc hỏi: "Sao Thừa tướng biết được?" Tỉ Can nói: "Thần tiên gì mà uống rượu say lại lộ đuôi ra dài thượt, mà mũi chòn nong nực, không thể nào chịu nổi!" Hoàng Phi Hồ nói: "Xin Thừa tướng về nghỉ, để tôi dò xét sự tình ra sao, ngày mai sẽ liệu định".

Hoàng Phi Hồ lập tức đòi Hoàng Minh, Châu Kỳ, Long Hoàng, Ngô Khiêm đến dạy rằng: "Các người dẫn lính tuần, chia làm bốn hướng mà thám thính, xem các tiên án tiệc trên Lạc Đài về đâu, nói cho ta biết".

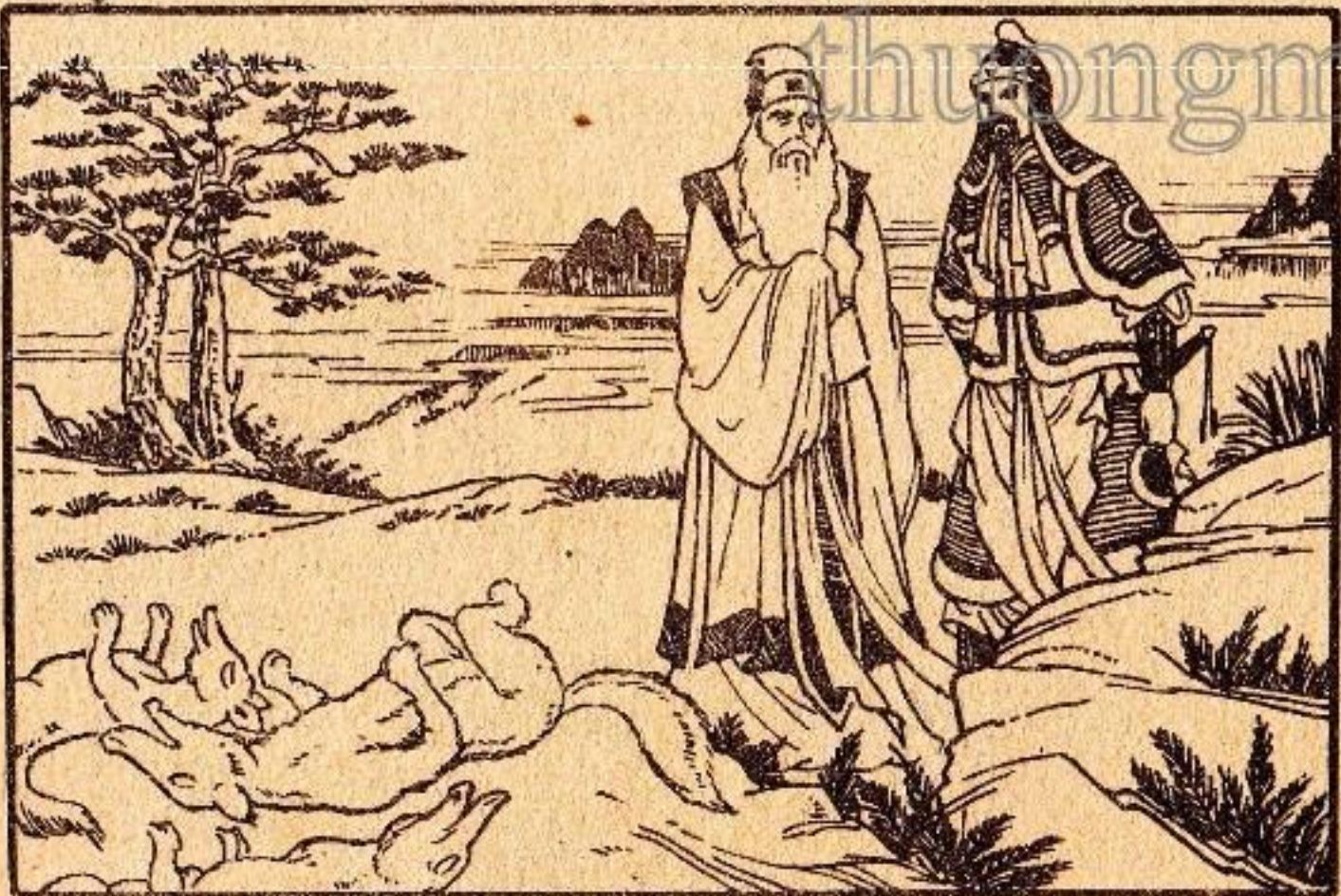
Bảy giờ, bọn Hồ ly say mềm, dằng vãn không lên nữa, ráng bay ra khỏi Ngọ môn thì kiệt sức, sa xuống cả bầy. Chúng dật dìu nhau đến gần sáng mà mới ra khỏi cửa Nam. Châu Kỳ trông thấy vội đi theo đến một cái hang đá nơi mà, bao nhiêu tiên say đều chun xuống đó.

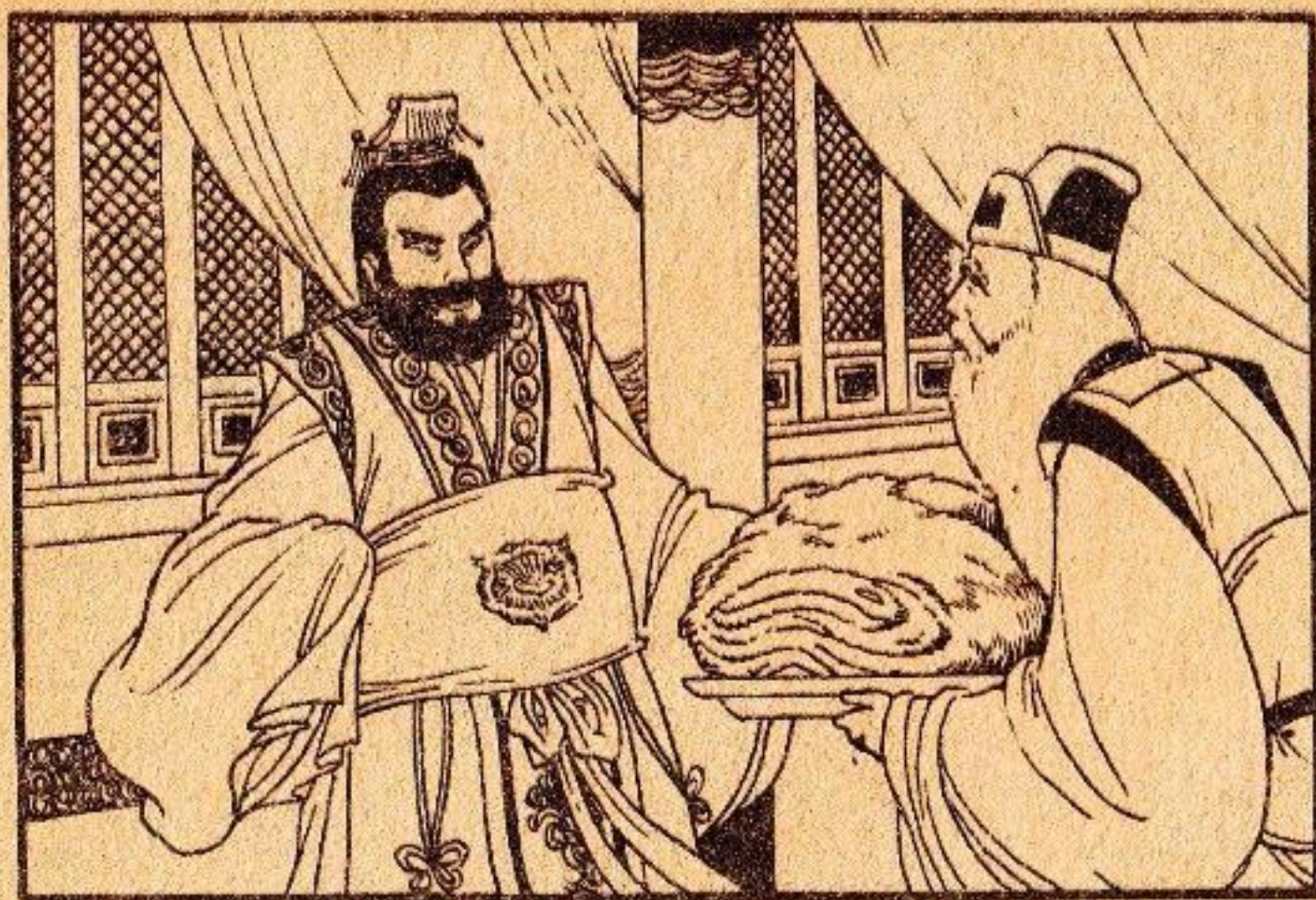
Hoàng Phi Hổ liền sai Châu Kỳ dẫn ba ngàn quân đem bồi khô, chà gai đến lấp hang mà đốt, lại dặn rằng: "Người cứ việc đốt đến quá giờ Ngọ mới dẫn quân về phục lệnh".

Hoàng Phi Hồ, Tỉ Can cùng ra mã Huỳnh Đế, xem lũ yêu quái bị đốt. Hoàng Phi Hồ truyền quân bỏ móc câu xuống hang móc kéo lên, thấy xác chồn chết quay bay mùi tanh ối. Còn những con nằm xa hơn, tuy chết mà chẳng cháy da.

Tỉ Can thấy mấy con chồn lông lá rất đẹp, còn y nguyên, liền bàn với Hoàng Phi Hồ: “Chúng ta khiến thợ lột da thật kỹ, may thành áo dăng vua mặc. Làm như vậy chúng ta sẽ chọc tức Đắc Kỷ, khiến nó đau buồn mà chết, mới mong đem lại thái bình cho nước nhà”.

Đến mùa đông, Tỉ Can mang dâng áo hồ cừ (làm bằng da các con chồn tinh bị đốt chết) cho Trạ Vương. Trạ Vương thấy áo đẹp cười khoái chí, truyền dọn tiệc đãi Tỉ Can.

Đắc Kỷ ở trong màn dòm ra, thấy chiếc áo làm bằng da con chấu mình, lòng đau như cắt, nghiền răng như thâm: “Tỉ Can đã giết chết con cháu ta lại còn lấy da may áo đem đến đây trêu tức, nếu ta chẳng móc tim người ra thì không đáng mặt Chánh Cung”.

Ngày kia, Đắc Kỳ bèn tâu với Trụ Vương: “Thần thiếp hiện có một người em bạn, tên là Hỉ Mị, nay đang tu luyện tại cung Tử Tiên, nhan sắc nàng ấy trăm phần, thần thiếp chưa bì được một”. Trụ Vương háo sắc, nghe Đắc Kỳ nói như vậy thì hỏi: “Ái khanh có bạn như vậy, sao không cho trăm gặp mặt?”

Đến canh ba, Đắc Kỳ hiện hình bay về mã Huỳnh Đế gặp Cửu đầu Trĩ Kê.

Đắc Kỳ nói: “Chị nghĩ ra một kế trả thù lão Tì Can, nếu có em bên chị thì chị có thể móc tim lão già này dễ dàng như lấy đồ trong túi”. Đắc Kỳ bày tỏ âm mưu mình, và dặn dò Trí Kê mọi việc. Trí Kê nói: “Để tối mai em sẽ lặn vào đền Lộc Đài”.

Tối hôm sau vừa hết canh một, bỗng nghe gió thổi rạt rào, mây che khuất mặt trăng. tiếp đó một trận gió thổi đến, hơi âm khí nghe rợn người. Đắc Kỳ tâu: “Chắc là Hồ Hỉ Mị nương nương cõi mây gió mà đến”.

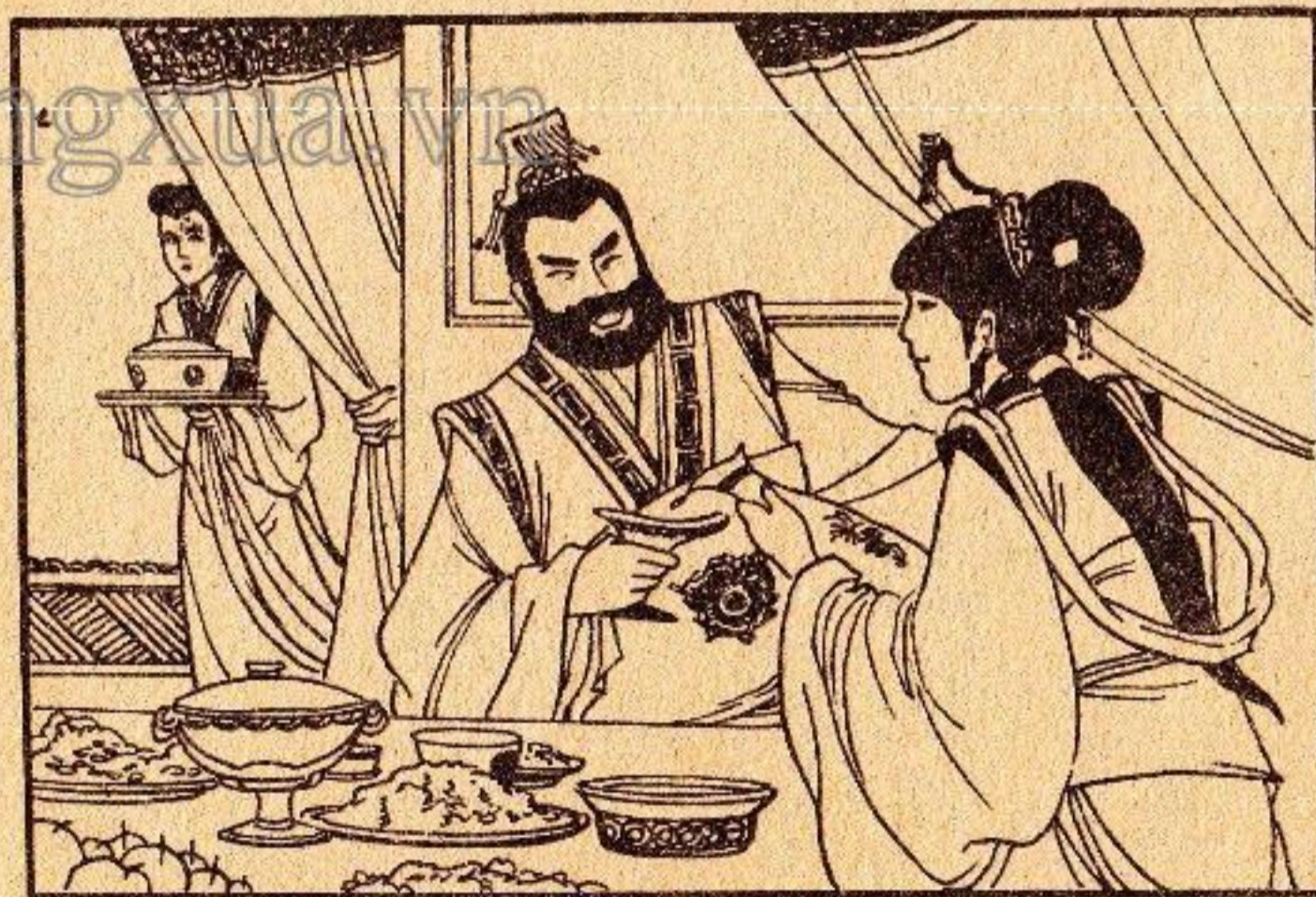
Nói chưa dứt lời, nghe dường như có tiếng chân người. Đắc Kỷ hỏi Vua Trụ: “Hi Mị đã xuống đài, xin bệ hạ vào phòng ẩn mặt. Chừng nào tôi nói được với nàng, sẽ mời bệ hạ diện kiến”. Đắc Kỷ biết Trụ Vương thế nào cũng theo dõi cuộc nói chuyện của mình, nên đóng vai trò rất khéo.

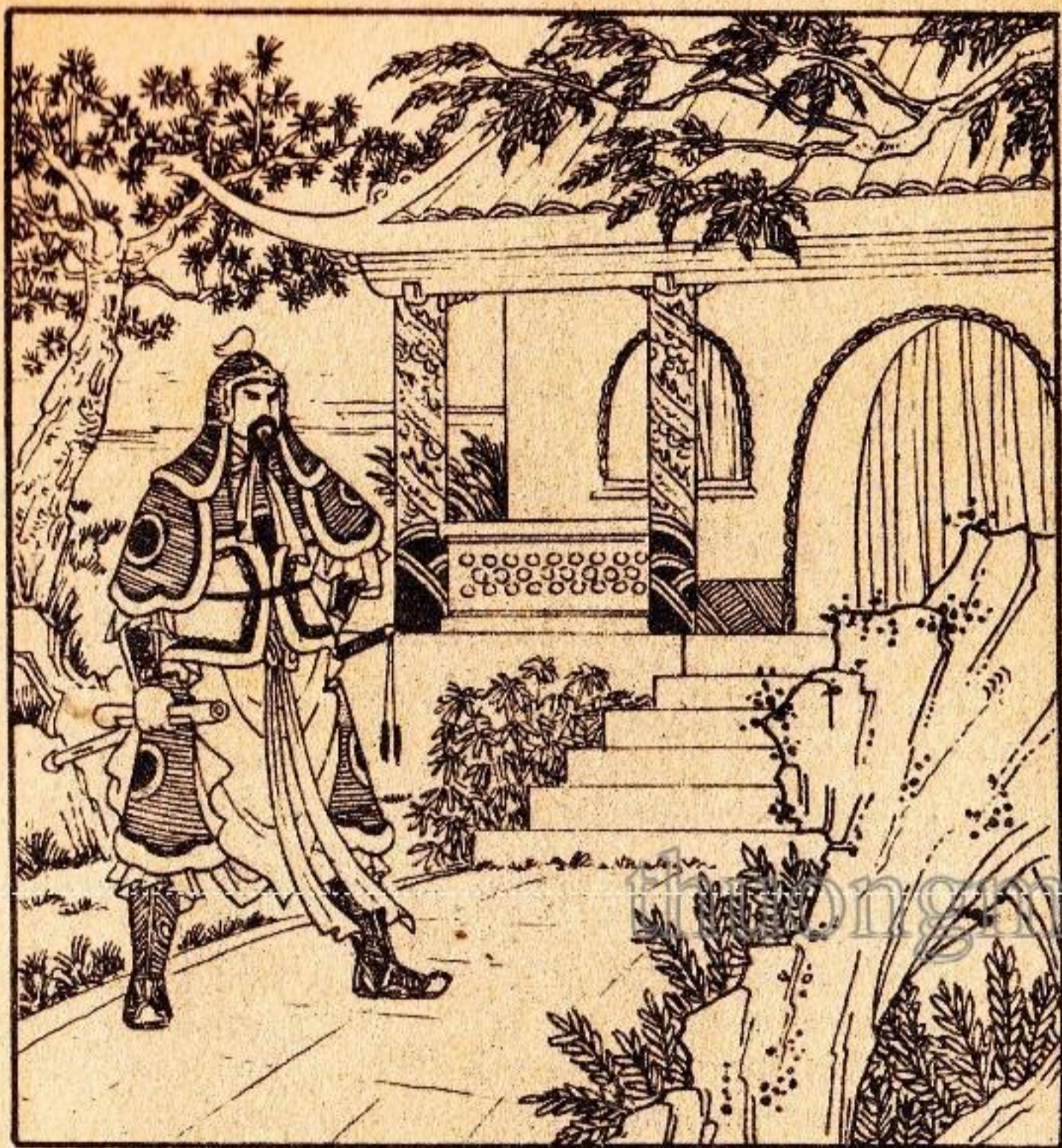
Xây nghe trời lặng gió, có một cô gái tuyệt đẹp bước vào. Bấy giờ trăng đã sáng tỏ, nên Trụ Vương trông tường tận. Thấy Đắc Kỷ nhan sắc tàn phai hơn năm phần so với Hi Mị. Vua ước ao: “Nếu được chung gối cùng Hi Mị một đêm, dù ngai vàng xiêu vẹo cũng không tiếc”.

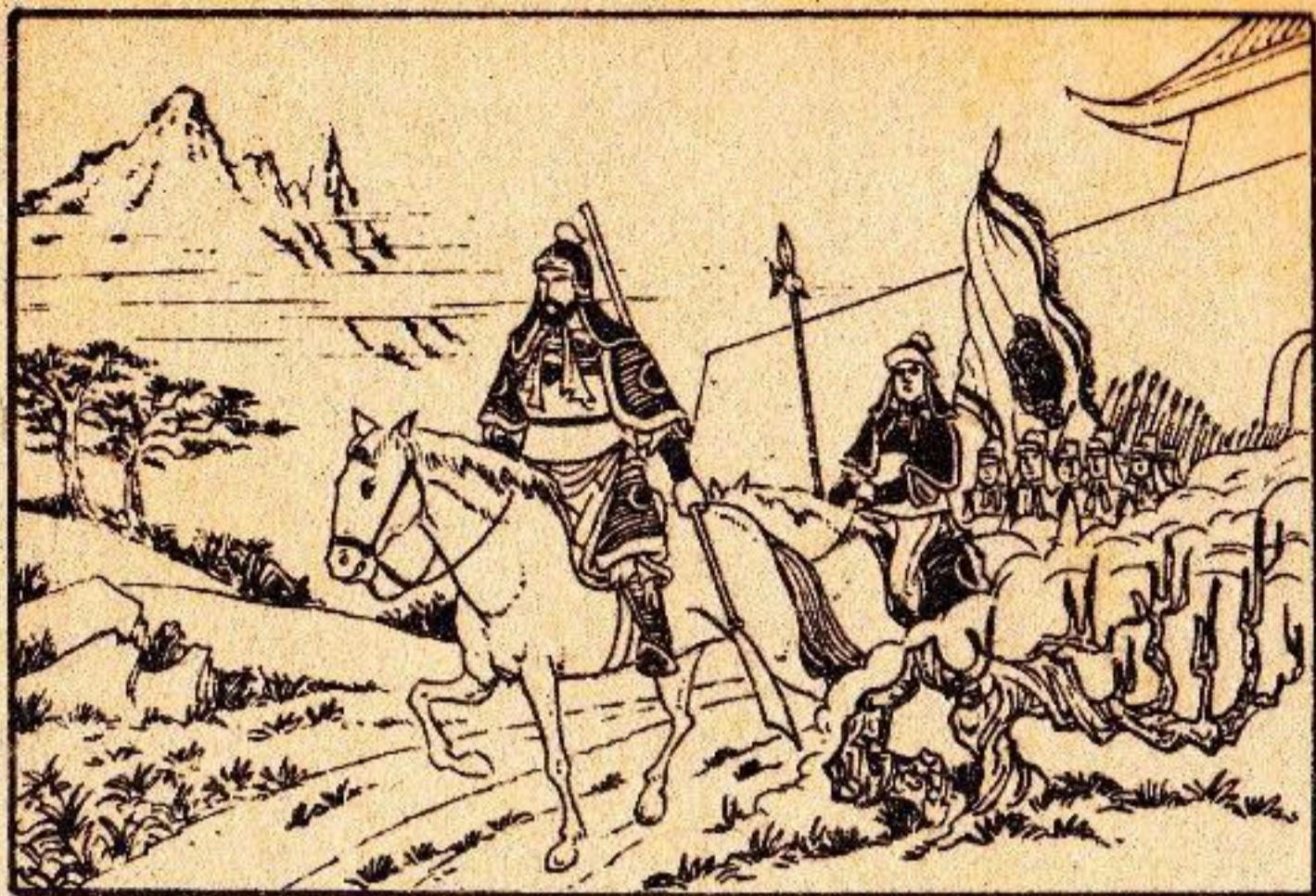
Một lúc sau, Đắc Kỳ mời Trụ Vương ra. Trụ Vương mắt nhìn Hỉ Mị không nháy, mồ hôi ra ướt mình. Đắc Kỳ liếc thấy Vua Trụ đã si tình, liền đứng dậy, giả vờ đi thay áo.

Tán tỉnh một hồi, thấy Hỉ Mị không phản đối, Trụ Vương nói: "Ôn ái khanh tiên cử mỹ nhân, trăm nhớ hoài cho đến thác, Nay hai chị em đồng hầu một chỗ, đừng hưởng lộc lâu dài". Nói rồi vừa truyền tiệc ăn mừng, chờ đến canh khuya mới nghỉ.

Vua Tru dùng nàng Hỉ My ở trong cung cấm để vui thú nguyệt hoa, bá quan trong triều không một ai hay biết. Tru Vương mê Hỉ Mị bảy giờ còn quá hơn mê Đắc Kỳ lúc trước, việc triều đình bỏ hết chẳng màng. Nhờ có Võ Thành Vương Hoàng Phi Hồ cầm quyền Nguyên soái, cai trị bốn mươi tám vạn nhân mã, gìn giữ kinh đô, nên nhân dân mới yên ổn. Tuy vậy Võ Thành Vương cũng như các quan giám nghị, chẳng bao giờ được thấy mặt Tru Vương. Bữa nọ Hoàng Phi Hồ hay tin Đông Bá Hầu Khương Văn Hoán chia binh đánh núi Gia Mã, muốn chiếm ải Trần Đường, vội vã làm sớ định dâng lên vua, nhưng chờ mãi, không làm sao gặp được Tru Vương, đành phải trở về dinh.

Hôm sau, Hoàng Phi Hồ lại cầm sớ thẳng đến Lạc Đài, nhưng Trụ Vương từ chối không cho yết kiến. Hoàng Phi Hồ cực chẳng đã phải tự tiện sai Lỗ Hùng đem mười vạn binh ra ngoài chống cự.

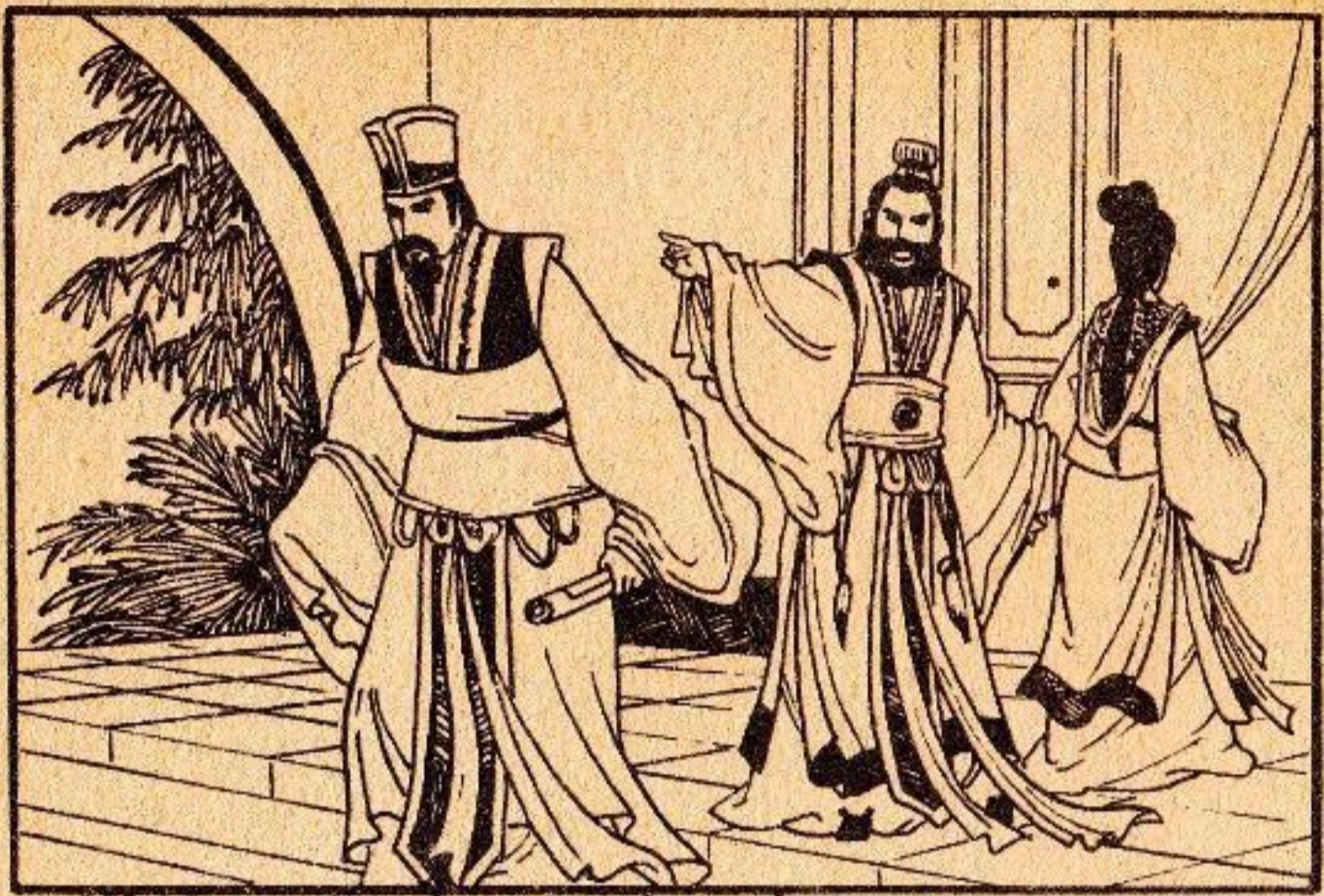
Còn Vua Trụ được Hi Mị, vui vầy bất kể ngày đêm, khuya sớm, xem tửu sắc là trọng, coi xã tắc như không. Một hôm Đắc Kỷ vừa ăn xong, bỗng ré lên một tiếng, nhào lặn xuống đất, Trụ Vương thất kinh, thấy Đắc Kỷ máu tươi tuôn ra, nói năng chẳng nên lời.

Hỉ Mị nói: “Đó là chứng bệnh đau bụng cũ của chị tôi, có lần chị tôi cũng đã chết giấc như vậy. Tại Ký Châu có một vị thầy thuốc hay lắm, họ Trương tên Ngươn, sắc trái tim tâm phồng của người ta đổ vào miệng chị tôi một hộp, chị tôi sống lại”.

Trụ Vương mừng nói: “Trẫm sẽ cho đòi Trương Ngươn tới”. Hỉ Mị giả vờ lau nước mắt nói: “Qua đến Ký Châu rước được Trương Ngươn về thì thấy chị tôi đã rã! Họạ là chọn người trong triều ca có trái tim tâm phồng đó mà chữa cho chị”.

Hỉ Mị xin Trụ Vương bầm quẻ tìm người có trái tim tâm phong mà sắc thuốc. Bầm quẻ một lúc, Hỉ Mị nói; "Thưa bệ hạ chỉ có trái tim của Tỉ Can là bầy lỗ, ngoài ra người khác thì không có". Vua truyền đòi Tỉ Can vào châu lập tức.

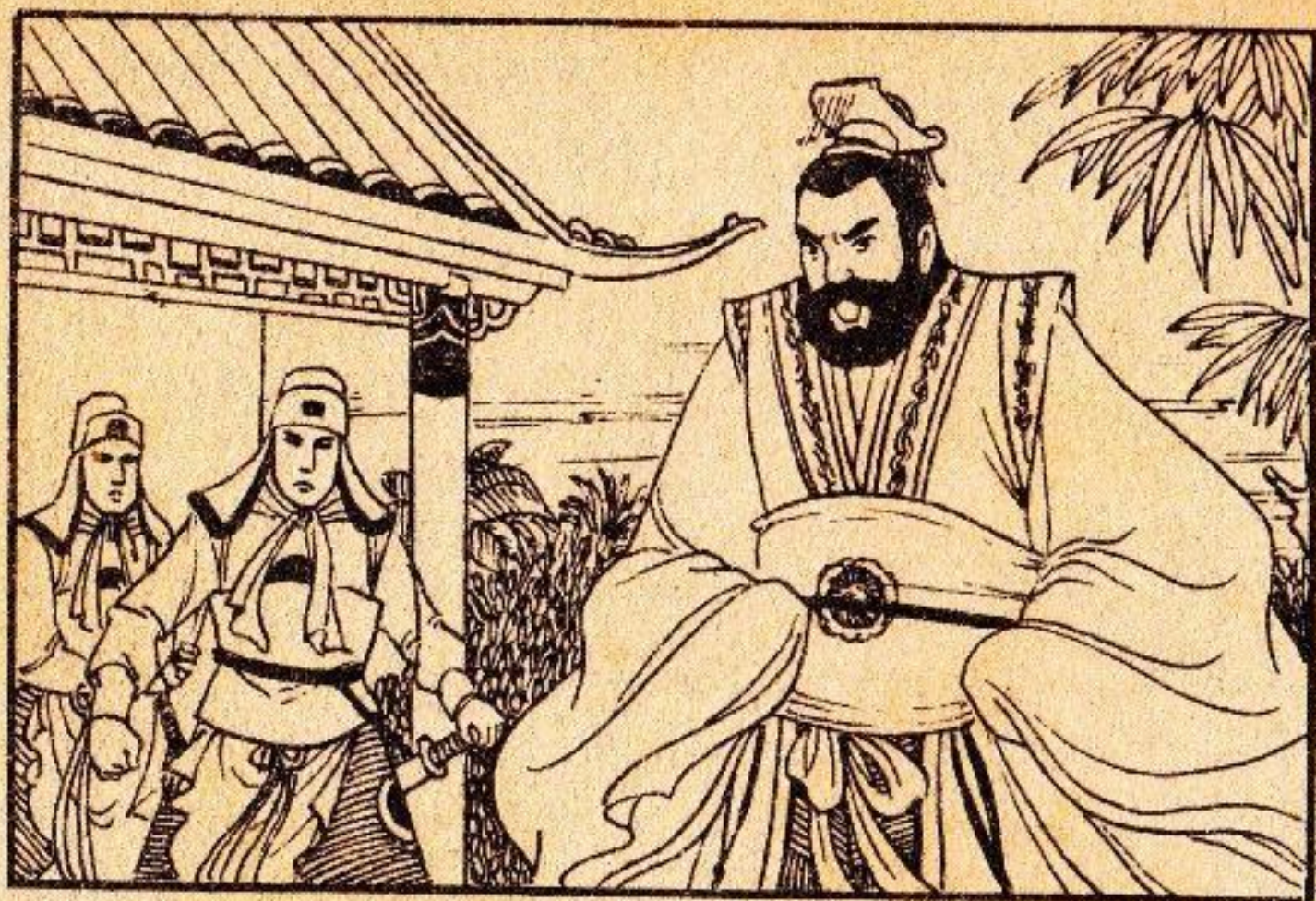
Trần Thanh mang trát đòi của Trụ Vương đến gặp Tỉ Can, thuật lại cho Tỉ Can biết lý do Trụ Vương cho gọi. Tỉ Can vội về nhà báo cho vợ con và lấy bức thư năm trước Khương Tử Nha để lại đọc xem làm cách nào để thoát nạn.

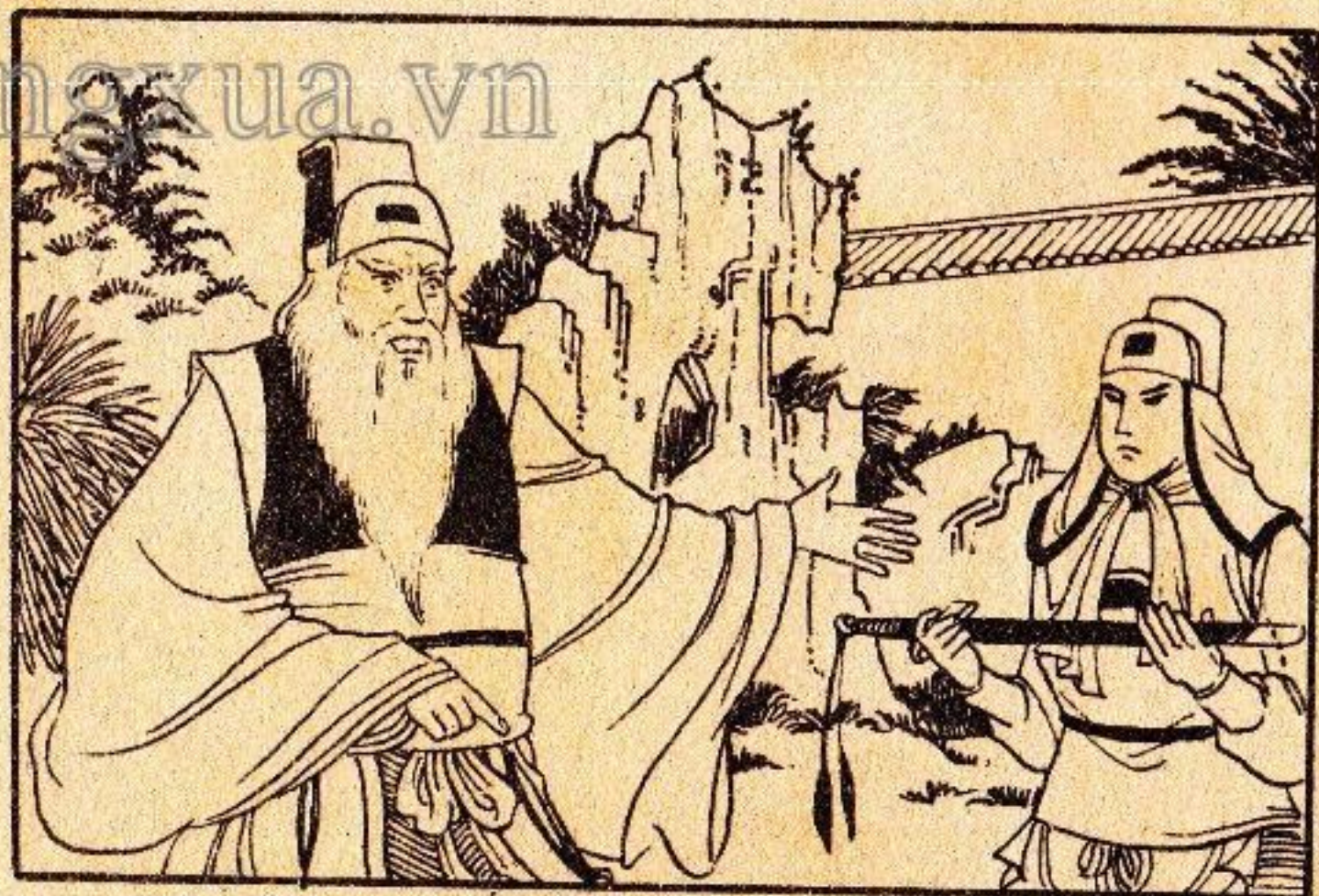
Ti Can vào thư phòng thấy dưới nghiên mực còn dần một trương giấy có chữ dặn dò kỹ lưỡng, lại có một diệp phù. Ti Can truyền thắp đèn và múc chén nước lạnh, dốt bùa uống rồi lên ngựa vào châu.

Ti Can vào yết kiến Trụ Vương. Trụ Vương đòi cắt một miếng tim của Ti Can để chữa bệnh cho Đắc Kỳ. Ti Can giận thét lớn; "Hôn quân dám mê tửu sắc! Ti Can không phạm tội phải móc tim mổ bụng sao hành hình cho đến thế này?"

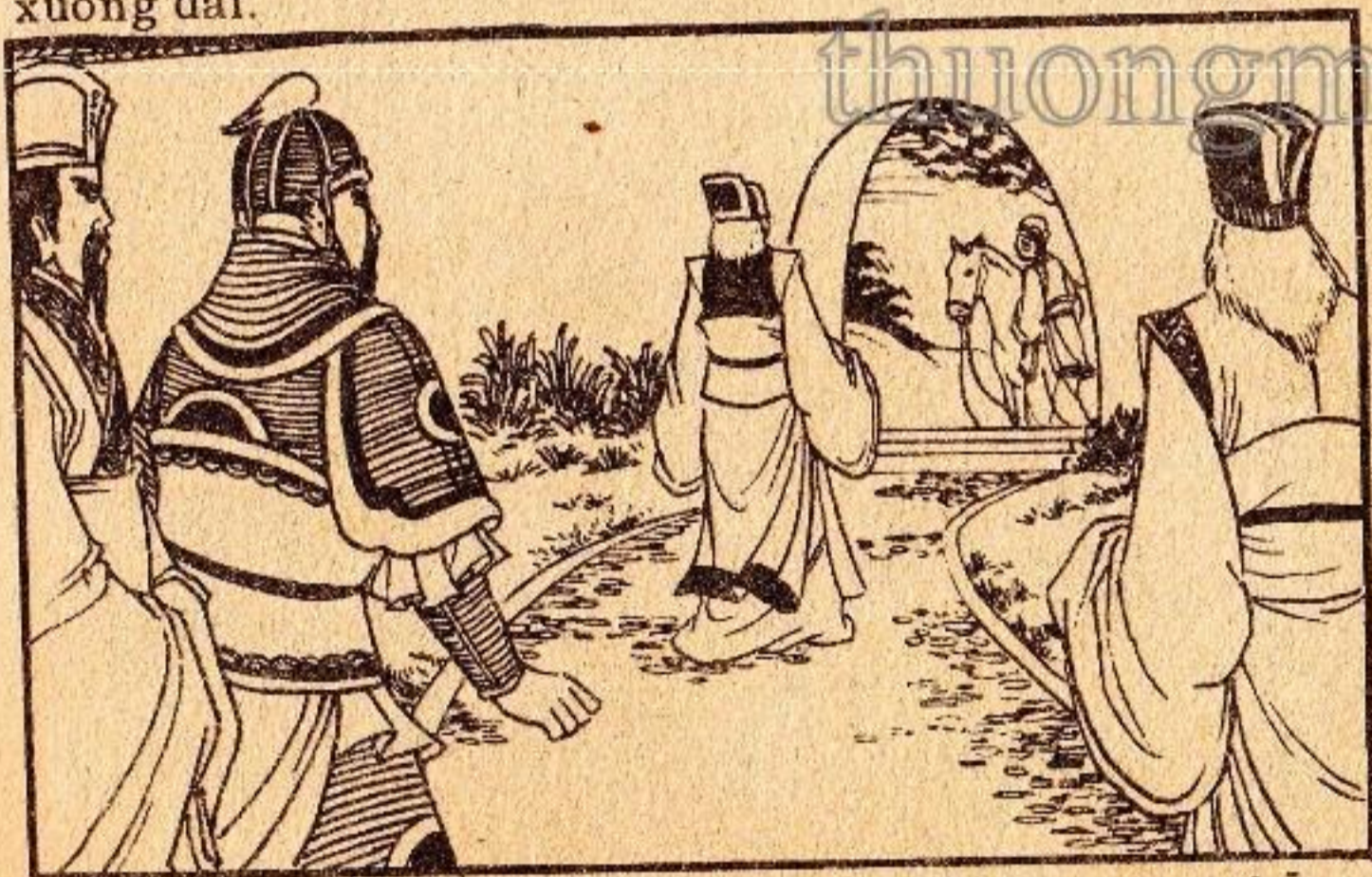
Vua Trụ vô bần nạt lớn: “Vua khiến tôi thác, tôi không thác thì bất trung. Có bầy tôi nào dám mắng vua trên đài như vậy chằng? Nếu không vâng lệnh trăm, trăm sai võ sĩ mổ bụng lấy tim!”...

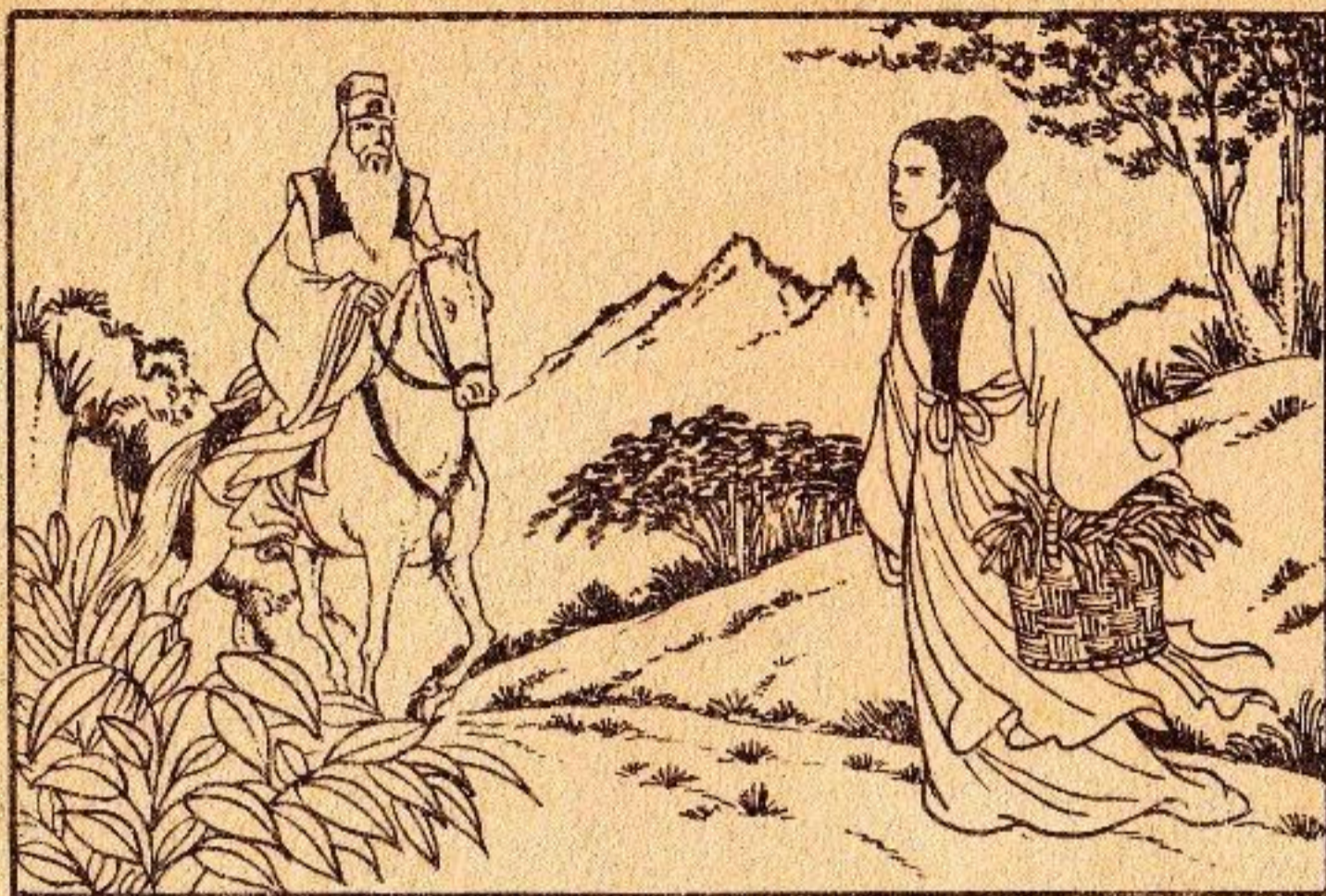
Tì Can đã đến nước liêu nên không dám nói được, phải nói: “Đặc Kỳ là con tinh. Ta đâu có thác xuống suối vàng cũng không hổ với tiên đế”. Ông vụt dạy qua đám võ sĩ nói: “Võ sĩ mau đem gươm cho ta!”

Quan phụng ngự dâng gươm. Ti Can nhắm ngay nhà Thái Miếu làm lễ và vái rằng; “Thành Thang tiên vương xin chứng Nay Ân Thọ là hư sự nghiệp 28 đời chẳng phải tại tôi không trung nghĩa”. Ti Can cởi đai, trật áo, mổ bụng mà không chảy máu tí nào và rút phăng trái tim quăng trước mặt Vua Trụ, rồi gài nút áo phăng phăng xuống dài.

Các quan đại thần có ý dợi tin tức Thừa tướng, bỗng nghe tiếng giày đi tới. Hoàng Phi Hồ chạy ra xem gặp Ti Can thì mừng rỡ hỏi: “Chẳng hay công việc Thừa tướng ra sao?” Ti Can không trả lời, cúi mặt đi mau, khỏi cầu Cửu Long ra đến cửa ngõ thấy có gia tướng đem ngựa chờ Ti Can bèn lên ngựa về phủ.

Tỉ Can ra roi đánh ngựa chạy như bay, ước chừng 6,7 dặm đường thì trước ngựa có một người đàn bà tay xách giỏ, miệng rao rằng. “Ai mua rau vô tâm không?” Tỉ Can lấy làm lạ hỏi: “Rau vô tâm là giống gì?”

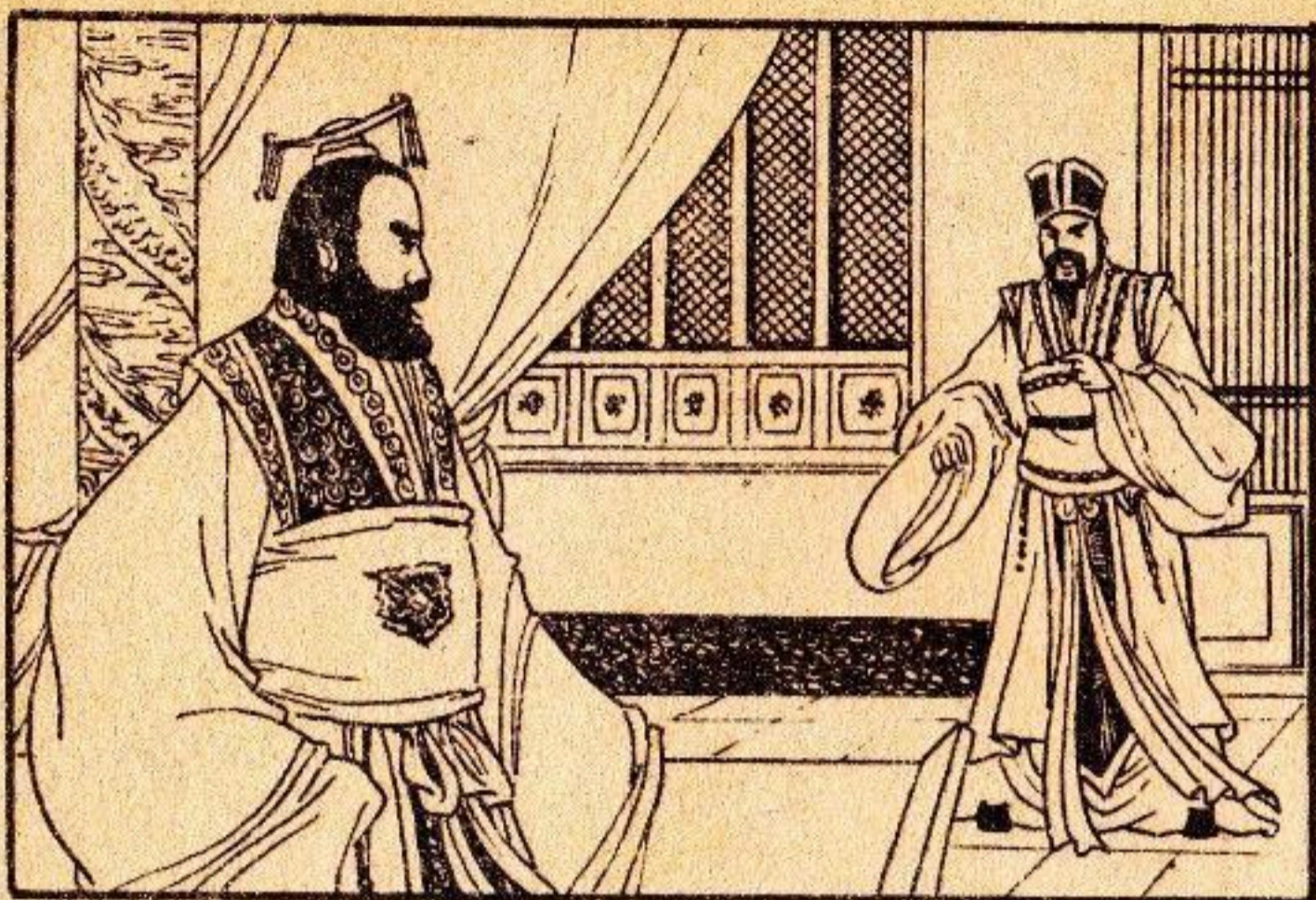
Người đàn bà ấy đáp rằng: “Tôi nghèo khó, đi bán rau vô tâm”. Tỉ Can hỏi lại: “Nếu người ta vô tâm thì sao?” Bà ấy nói: “Rau trống ruột thì sống, người vô tâm thì chết tức thời”. Tỉ Can nghe vậy la lớn lên một tiếng, té xuống ngựa, máu ra thấm áo rồi tắt thở.

Hoàng Minh và Châu Kỳ theo lệnh Hoàng Phi Hồ chạy theo, thấy Tì Can đã chết (Nguyên khí trước Tử Nha để lại một điệu phủ và viết một lời trong giấy, dặn Tì Can uống bùa thì mô bụng không chảy máu và phải làm thình về phủ thì còn. Bởi Tì Can tới sớm nên khiến hời người dân bà mà chết).

Hoàng Minh, Châu Kỳ liền giục ngựa trở về dâng thư sự tình cùng Hoàng Phi Hồ. Hoàng Phi Hồ, Vi Tử nghe tin ấy thì thâm thiết vô cùng. Quan Hạ Chiêu hét lớn lên rằng: "Hôn quân giết chú ruột, trái lẽ quá chừng, để tôi vào ra mắt". Nói rồi đi thẳng lên Lộc Đài.

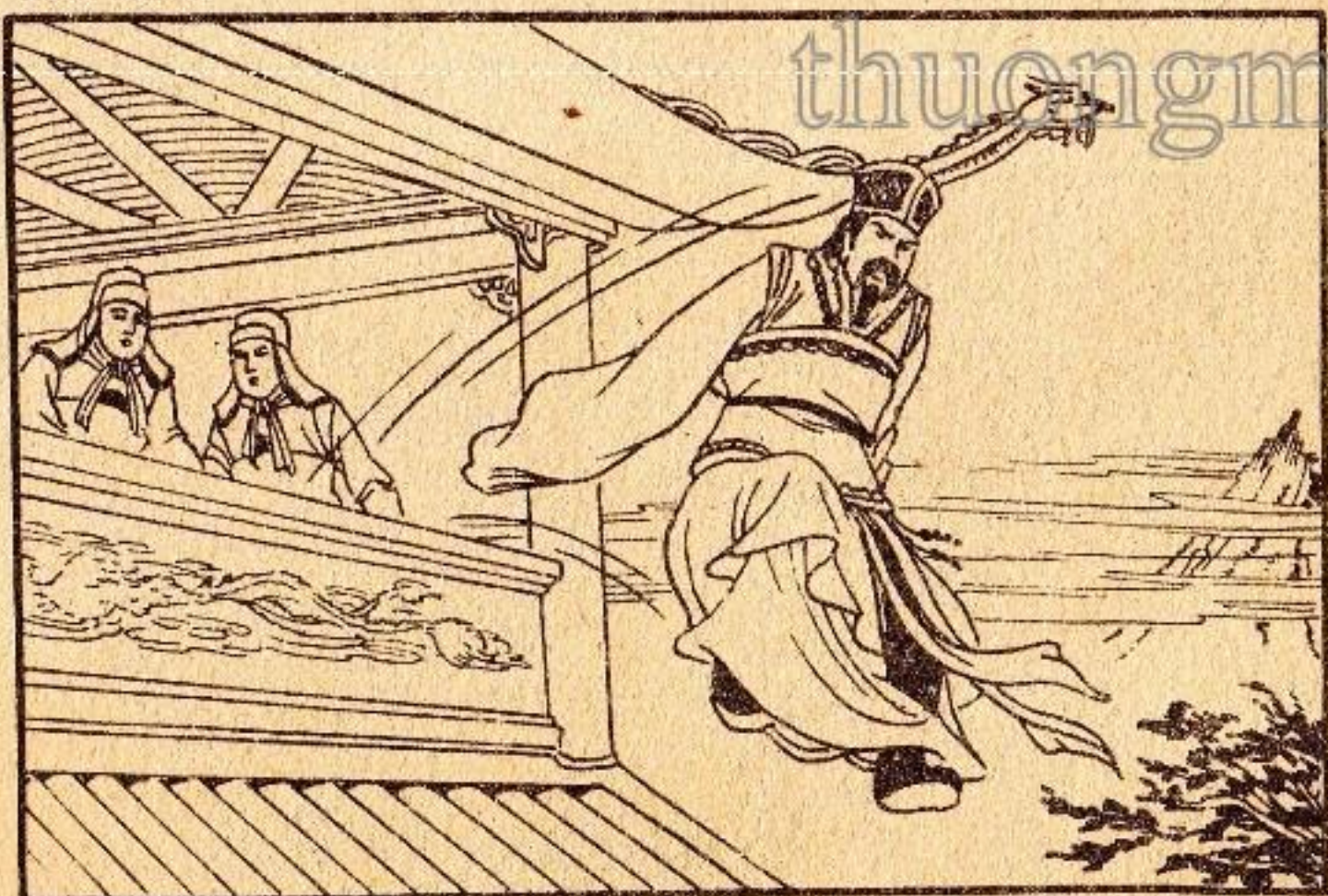
Trong lúc ấy Vua Trụ đang cầm quả tim của Tỉ Can hỏi quân gia đi nấu, thì thấy Hạ Chiêu lên đài, trợn mắt nhướng mày đứng ngó vua chẳng chịu thi lễ, mặt đỏ phừng phừng. Vua Trụ phán hỏi: "Trẫm không cho chỉ đòi, khanh có chuyện chi vào ra mắt?" Hạ Chiêu nói: "Tôi đến giết vua đây!"

Hạ Chiêu lại nói: "Cháu đi thi chú ruột thì khác nào con dẻ giết cha mình! Hôn quân sao nỡ nghe lời Hồ Ly Đắc Kỳ, nấu tim chú mình cho nó ăn? Cháu giết chú được thì tôi giết vua cũng được". Nói rồi rút Phi vân kiếm chém Trụ Vương.

Tuy nhiên Trụ Vương là một người văn hay võ giỏi nên tránh khỏi. Hạ Chiêu là quan văn nên chém hụt, mất đà té nhào xuống. Trụ Vương dùng dùng nổi giận, gọi võ sĩ bắt liền.

Bọn võ sĩ áp lại. Hạ Chiêu nói lớn: “Ngừng tay lại đừng bắt! Hôn quân đã giết chủ thì Hạ Chiêu phải giết vua, ấy là lẽ công bình, không lỗi chi cả” Hạ Chiêu sợ ở lâu chúng bắt, nói rồi nhảy xuống đài tự vận.

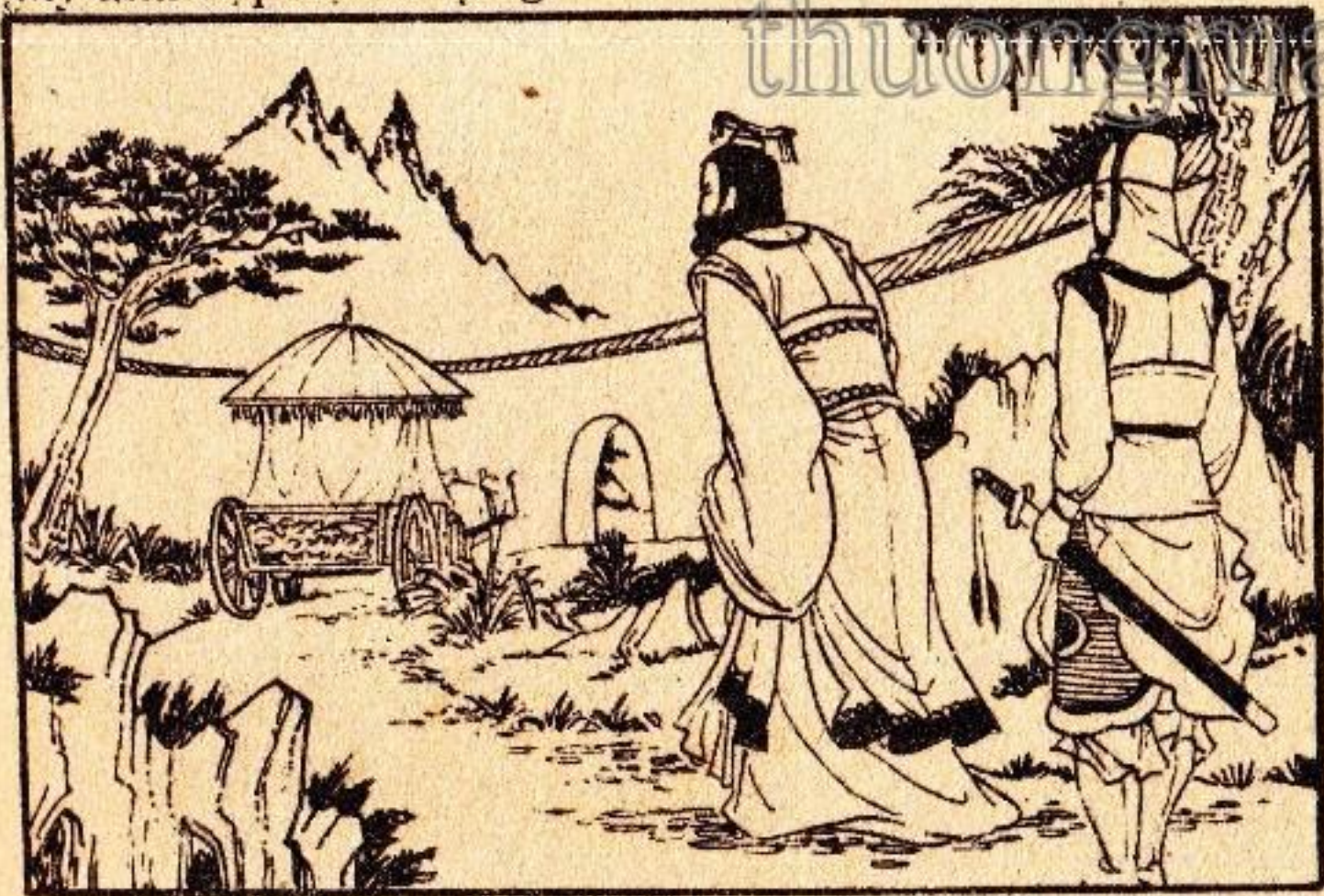
Bá quan đang khóc lóc cho cái chết của Tì Can và Hạ Chiêu thì có tin quân báo Văn Thái sư thắng trận trở về (Nguyên Thái sư Văn Trọng đem quân đi dẹp một số chư hầu nhỏ ở phía bắc sau khi Trụ Vương lên ngôi 7 năm)

Mọi người đều ra nghinh tiếp. Thái sư Văn Trọng đến Ngọ môn thì gặp đầy đủ bá quan. Hoàng Phi Hồ thuật lại đầy đủ tình hình trong triều từ khi Đắc Kỷ có mặt cho thái sư hay.

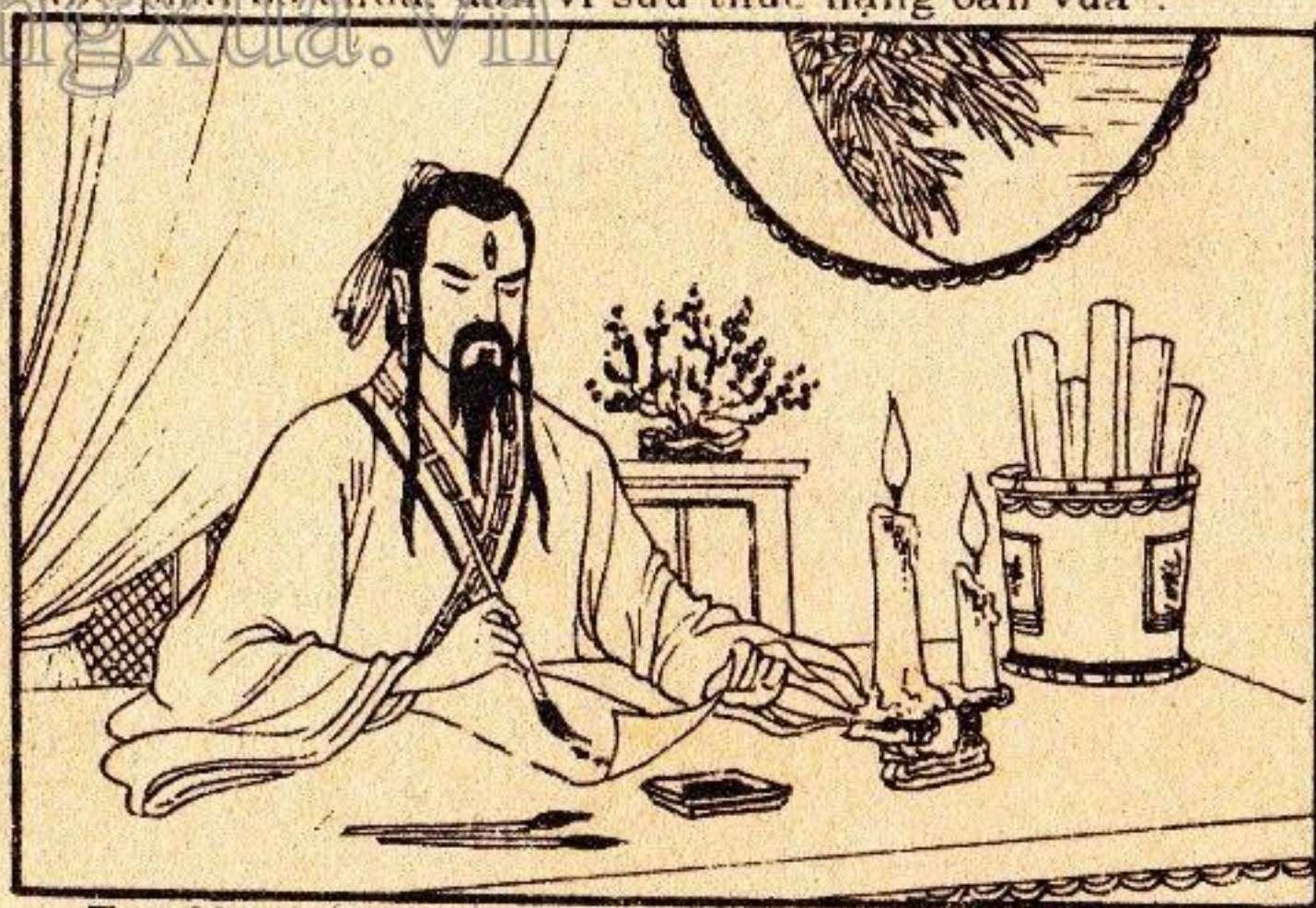
Văn Thái sư giậm chân tức tối, trợn ba con mắt gân tóe lửa, con mắt giữa là mắt thần nên hào quang chiếu sáng. Ông truyền quan Chấp điện nổi trống gióng chuông, mời Thiên tử lâm triều. Tất cả bá quan văn võ thấy thế lấy làm đẹp dạ hài lòng.

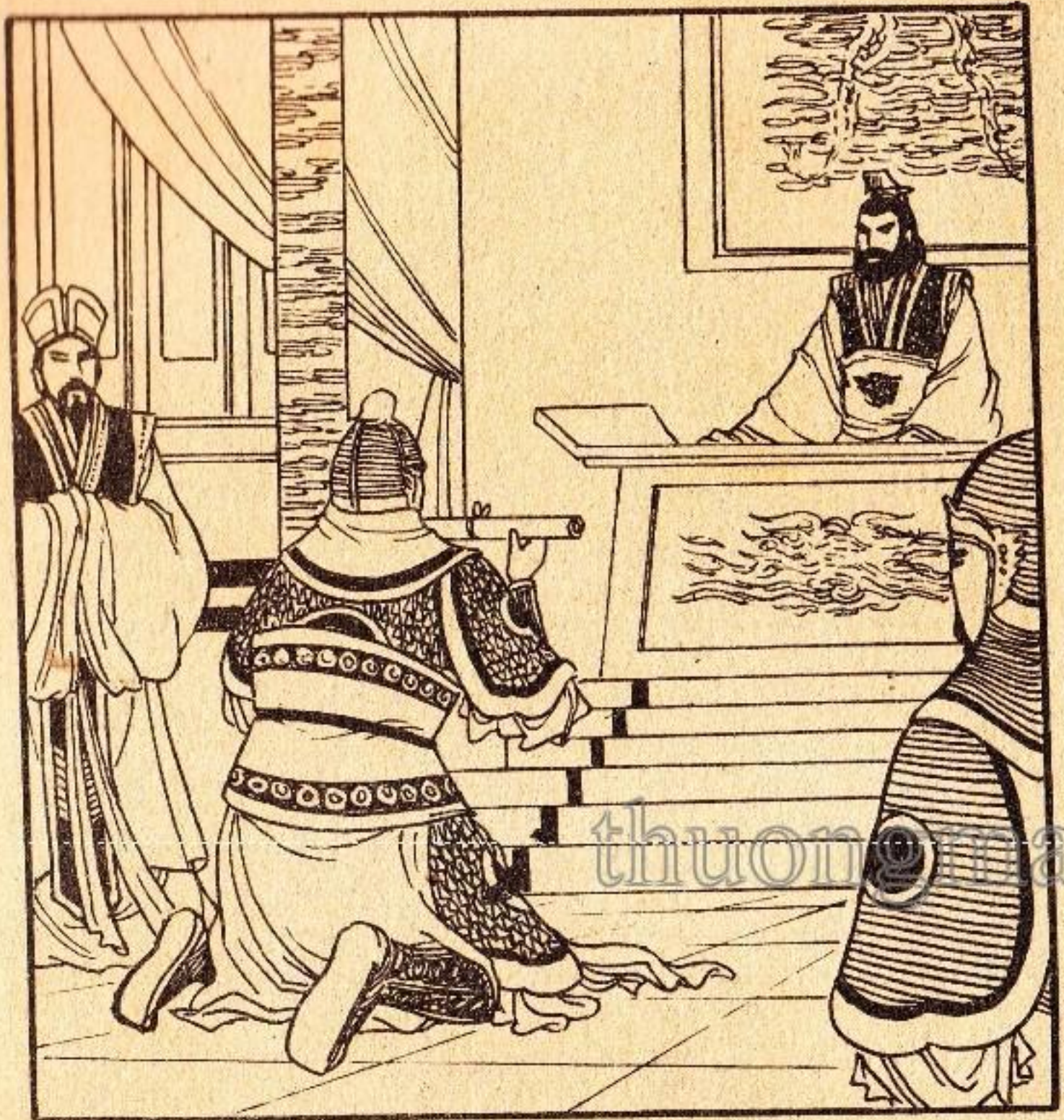
Riêng Tru Vương sau khi sắc tìm Tị Can lấy nước trị bệnh cho Đắc Kỳ phục hồi trở lại, bỗng quan Dương giá vào tâu: “Văn Thái sư từ Bắc Hải mới về nổi trống mời bệ hạ lâm triều yết kiến”.

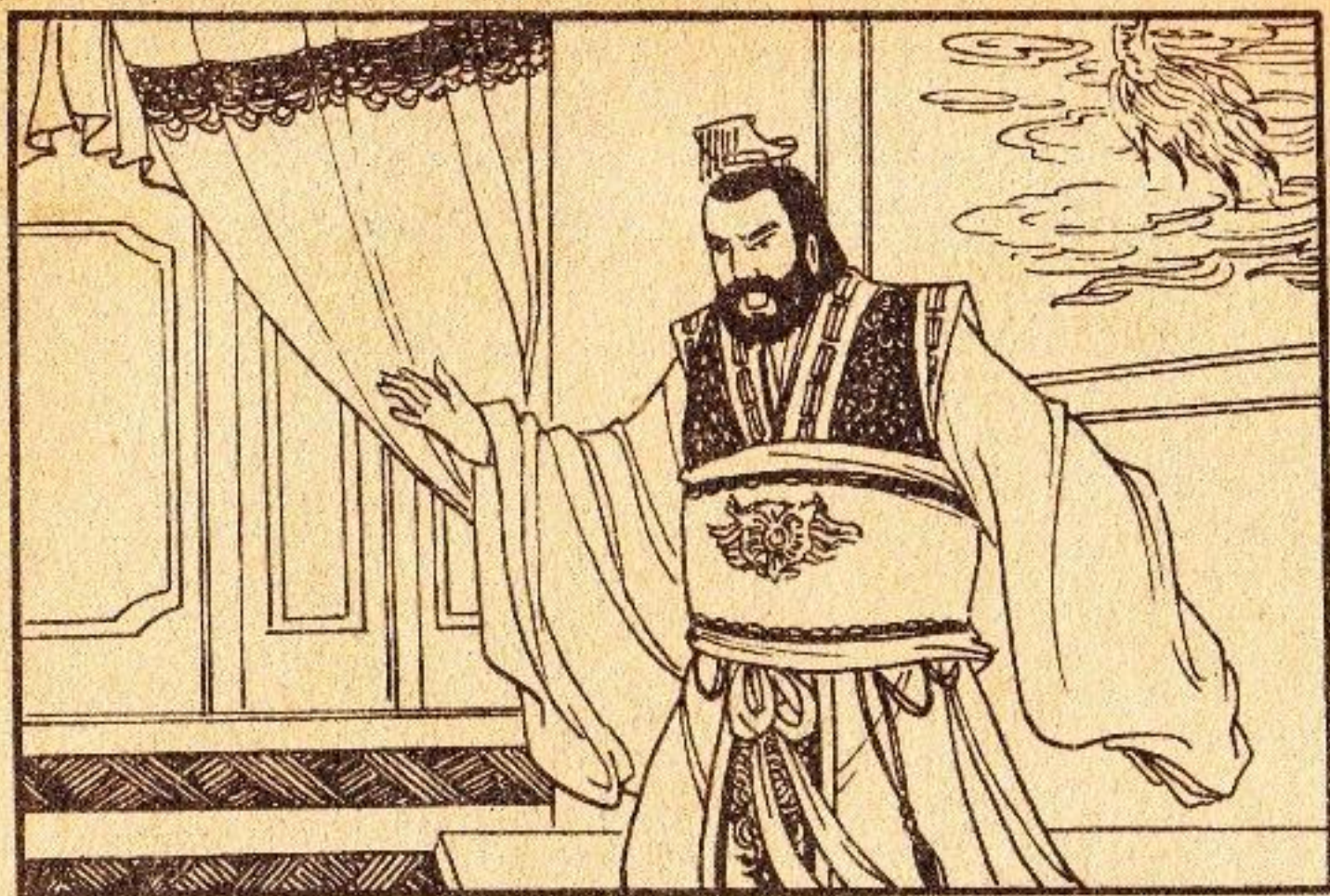
Trụ Vương ngự triều Văn Thái sư bước ra tâu: “Nay bốn bề chẳng an, giặc già khuấy phá chừ hầu trở mặt, bởi bệ hạ vô ơn cứ miệt mài trong tửu sắc, vậy mà còn chế bào lạc giết tôi can, làm Lộc Đài cho dân khổ, tiền bạc tiêu xài thỏa thích để cho lương thực cạn dần, quân đội khổ phải bỏ chửa, dân vì sưu thuế nặng oán vua”.

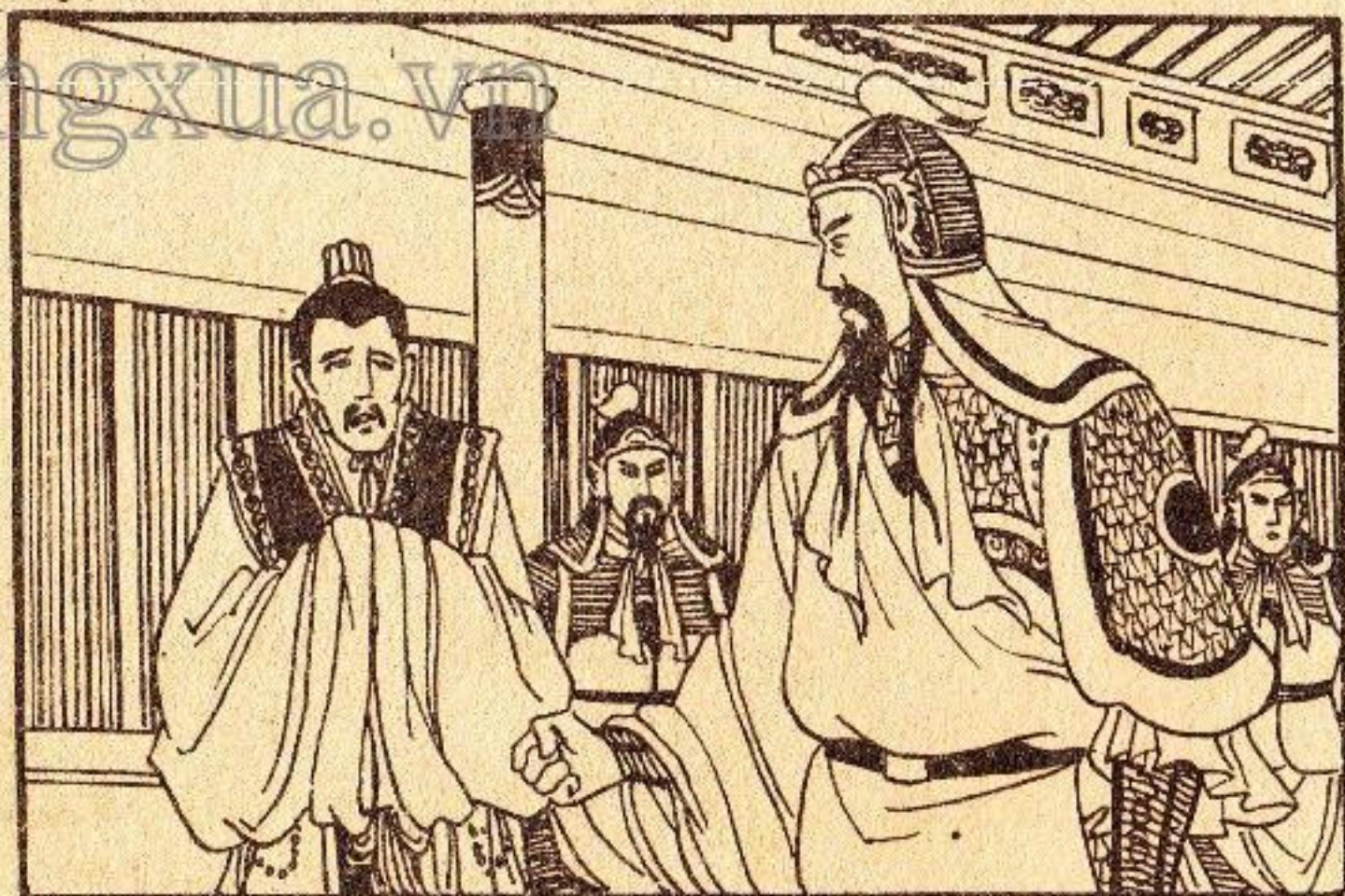
Trụ Vương vội vã rời triều đi một nước. Văn Thái sư tiễn bá quan ra cửa xong rồi, dặn Kiệt Lạp và Dư Khánh đóng cửa ba ngày, không cho ai đến hỏi han gì cả, để có đủ thời giờ thanh tịnh làm sớ can vua, rồi sẽ mở cửa tiếp kiến dân chúng.

Ngày thứ tư, Thái sư Văn Trọng vào đền, hai bên văn võ bá quan ứng hầu đủ mặt. Trụ Vương thấy mặt Thái sư, cũng phải lâm triều. Văn Thái sư quì dưới bệ, dâng sớ tâu: “Kẻ hạ thần có mấy lời ngay, xin bệ hạ soi xét”. Nói rồi trải tờ sớ trên long án, trước mặt Trụ Vương. trong sớ của Văn Thái sư có 10 điều chính khuyên vua: phá Lộc Đài; bỏ bào lạc; lấp sái bồn; hủy tửu trì; phá nhục lâm, đày Đắc Kỳ lập Chánh Cung; chém Vưu Hôn, Bí Trọng; phát lúa gạo cho dân; sai sứ chiêu an Đông và Nam Bá Hâu; tìm người hiền lương; phong thêm quan Giám nghị.

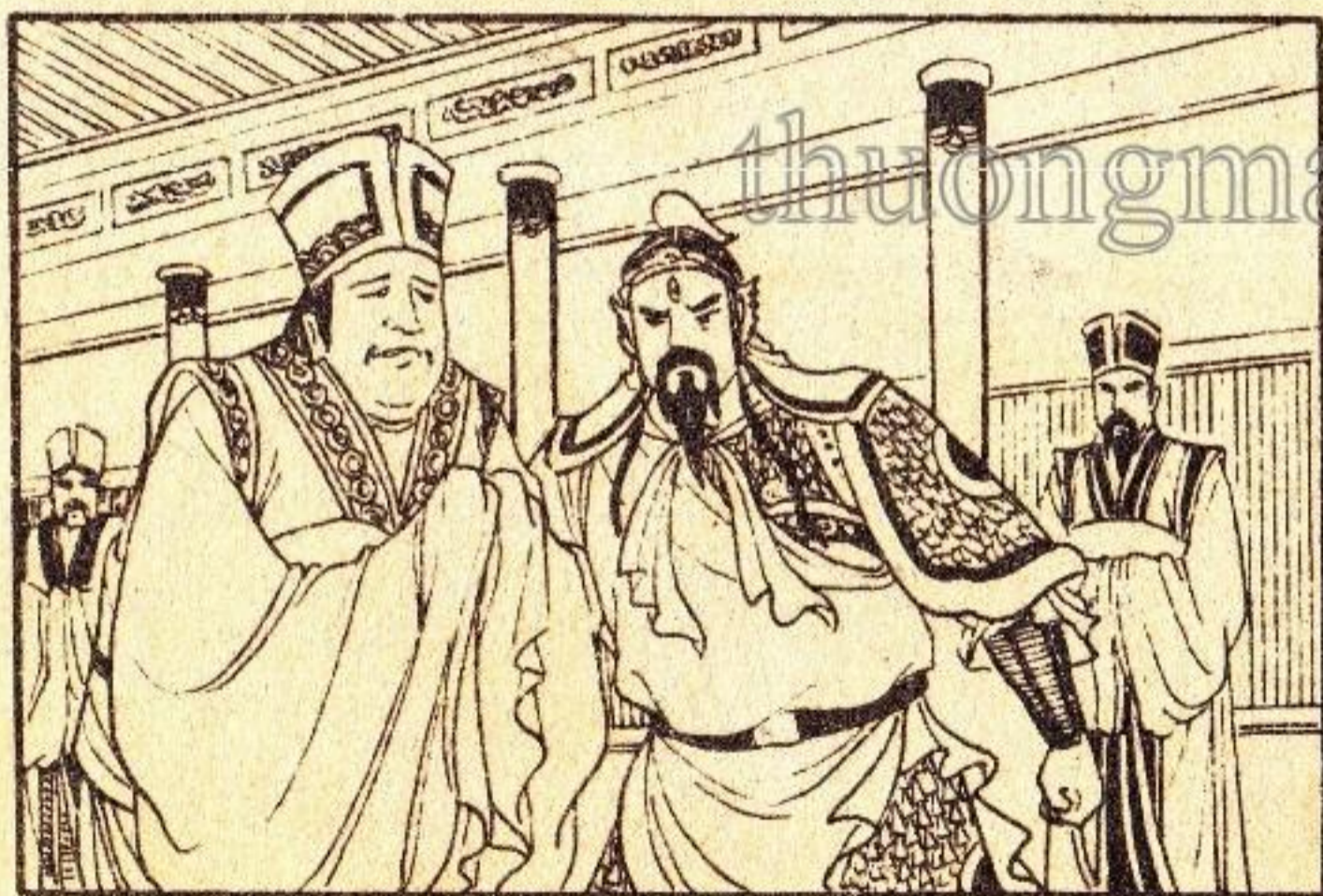
Bị Thái sư ép buộc, Vua Trụ túng thế, vừa đứng dậy vừa quát: “Thái sư tâu mười khoản, trăm chỉ bằng lòng bảy khoản mà thôi. Còn ba khoản: phá Lộc Đài, chém Đắc Kỷ, chém Bí Trọng kia đình lại, để trăm xét đã!”

Bí Trọng nói: “Thái sư ngôi cao cực phẩm, lẽ ra phải trọng đạo tôn thần, lại còn viết ép vua phê, là trái lẽ vua tôi, đòi dày Hoàng hậu là lỗi đạo, đề nghị giết tôi thân vô cớ là trái phép” Văn Thái sư nổi giận, thề: “Bí Trọng thường uốn lưỡi mà cảm dỗ vua, nay lại dám chọc gan ta nữa!”

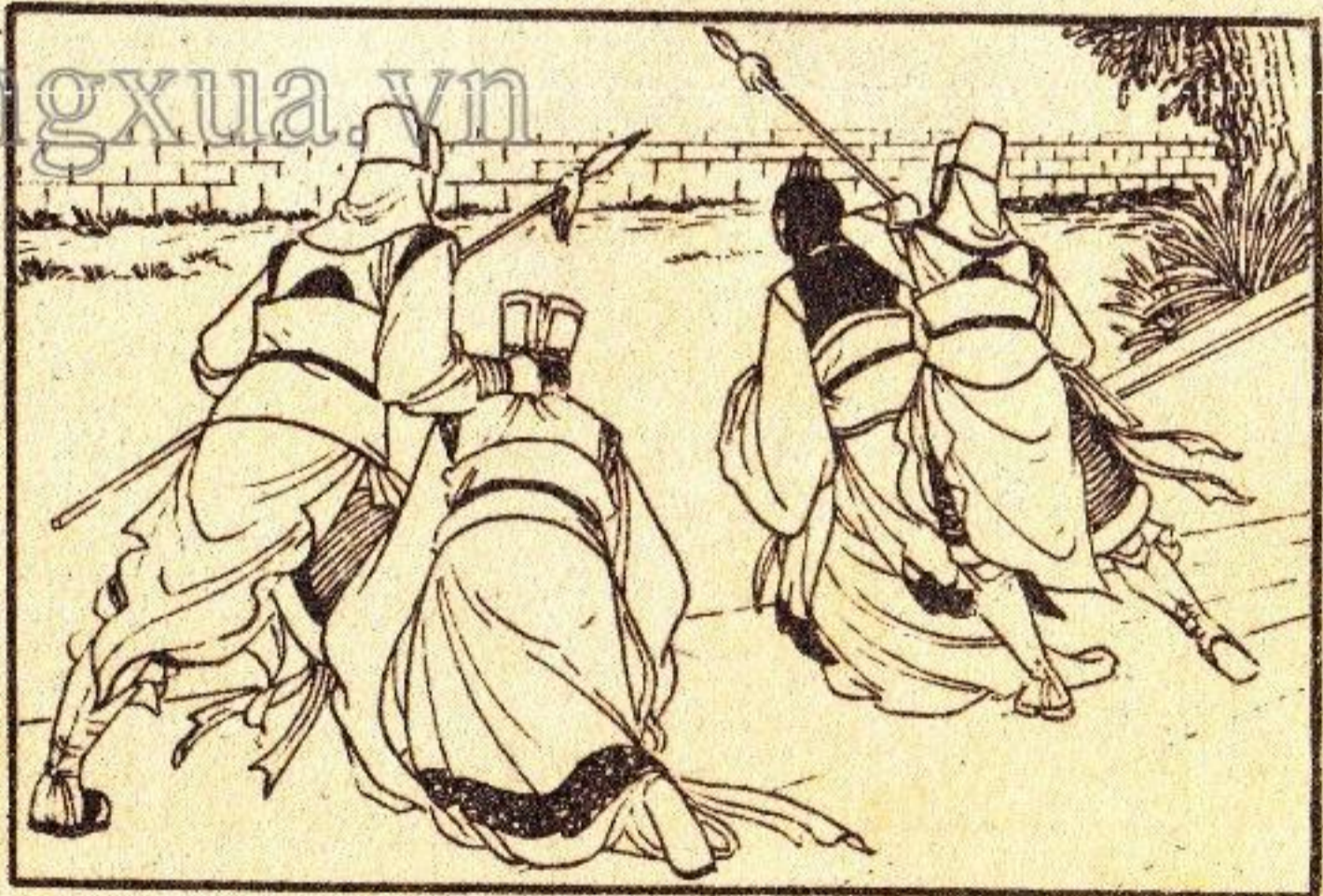
Văn Thái sư nói đoạn dấm cho một dấm, Bí Trọng té sấp xuống, xiêm y toi tả, mặt mày bầm tím.

Vương Hôn thấy thế bước ra nói: “Thái sư đánh đại thần trước mặt vua, phải là đánh Bí Trọng dẫu, mà là đánh bệ hạ đó!” Thấy người ấy nói can gián, Văn Thái sư hỏi: “Người là ai?” Vương Hôn nói: “Ta là Vương Hôn”

Văn Thái sư nhìn thẳng vào mặt Vưu Hôn: “Nếu vậy hai đứa bay là cặp giặc, thao túng triều nội, và che chở cho nhau”. Thái sư không quên tặng cho Vưu Hôn một quả dấm. Vưu Hôn văng ra mười mấy thước.

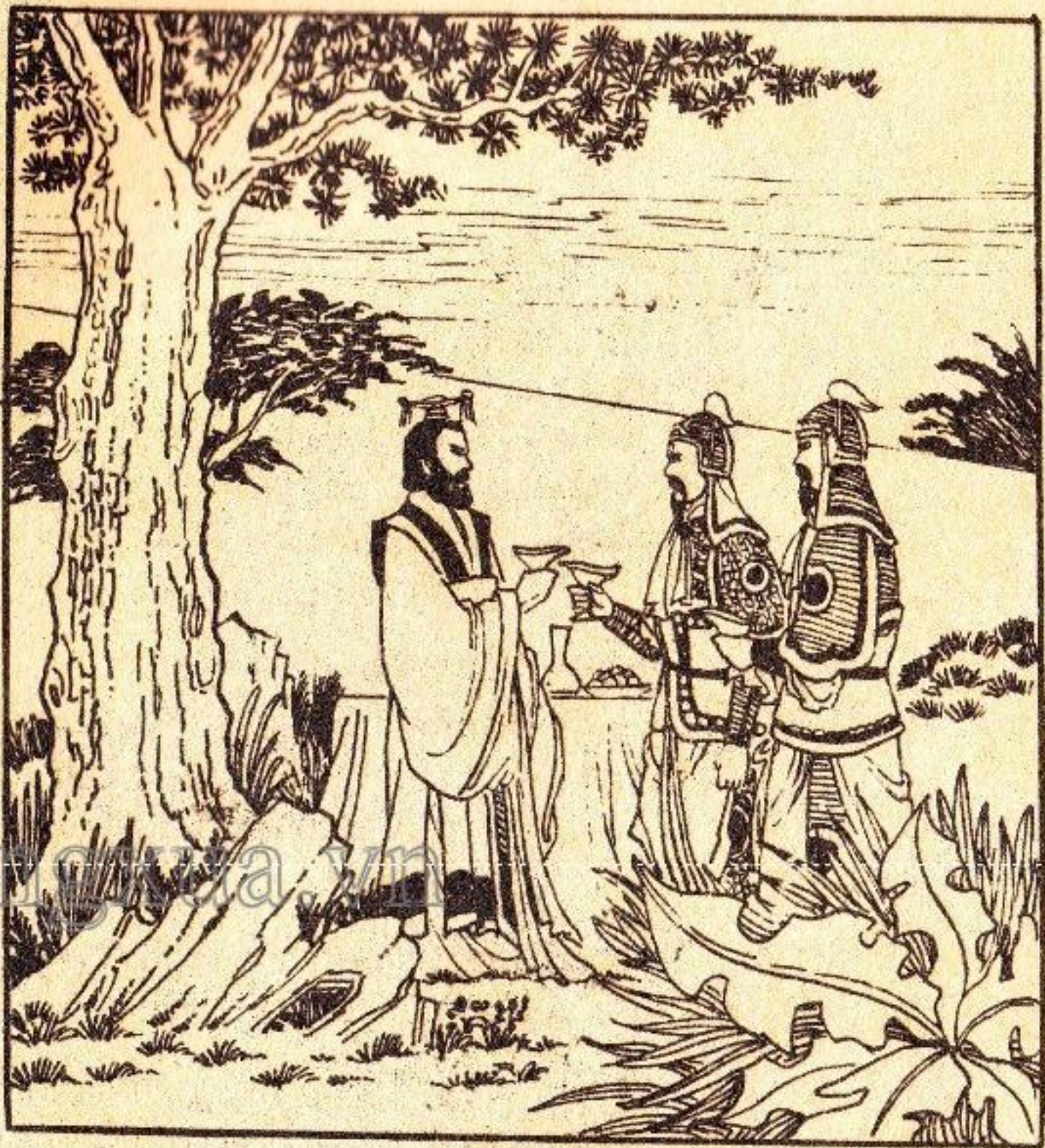
Đoạn Văn Thái sư truyền kê tả hữu dẫn Vưu Hôn, Bí Trọng ra ngô hêu đầu. Văn võ bá quan trong triều ai cũng đều ghét Vưu Hôn, Bí Trọng nên nghe lệnh truyền thì nắm cổ lôi đi.

Trụ Vương còn do dự chưa xuống chiếu chém Bí Trọng, Vu Hôn, nói với Văn Thái sư: “Bí Trọng, Vu Hôn nghịch mạng thì giao cho Pháp ti trị tội. Còn mười điều của Thái sư dâng sớ thì bảy điều kia cho phép thi hành ngay, chưa lại ba điều sẽ xét nghị lại”.

Phán rồi Trụ Vương bãi triều. Hoàng Phi Hồ vừa rời khỏi điện, xây có sứ ngoài ải về đến nơi báo tin: “Nơi Đông Hải, Bình Linh Vương làm phản, không phục lệnh triều đình, muốn lấn binh chiếm đất”.

Hoàng Phi Hồ vội đến phủ Thái sư yết kiến Văn Trọng, bày tỏ mọi việc. Rạng ngày Thiên tử lâm triều, bá quan làm lễ tung hô xong, Văn Thái sư vội dâng biểu tâu việc Bình Linh Vương làm phản ở Đông Hải. Thái sư tâu: "Xin để Võ Thành Vương ở lại triều châu bệ hạ. Tôi xin đem hai mươi vạn binh đi bình Đông Hải cho. Còn ba điều tôi vừa dâng sớ mà bệ hạ chưa phê chuẩn, xin đợi tôi về sẽ hay". Trụ Vương nghe nói có ý mừng rỡ, vì từ ngày Thái sư Văn Trọng trở về triều, ngày đêm Trụ Vương lo nơm nớp, không dám gần Bí Trọng, Vưu Hôn, không dám cùng Đắc Kỳ và Hi Mị đờn ca yến tiệc thâu đêm như lúc trước. Được dịp, Trụ Vương truyền dọn tiệc thiết đãi Thái sư Văn Trọng để tiễn chân.